

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Τοῦ J. H. ROSNY

ΜΙΑ ΛΥΠΗΤΕΡΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΓΑΠΗΣ

«'Ο πρώτος μου γάμος, άρχισε να λέει ο Γιάκωβος Φερβέζ, βιάταξε μόνο κίμποσε ώρες χωρίς να διαλύσει και τους άρραβώνες μου με κείνη που εινε τώα γυναικα μου. Ατίδες δ γί-
μος ήταν χωρίς άλλο η καλύτερη πράξη της ζωής μου. Όλες οι άμαρτίες μου συγχώρηθηκαν μπρός στην εβτζία που έδωσα μ' αυτό το γάμο ο' ένα δυστυχισμένο πλάσμα.

Αυτή την εποχή ειχα ως αντίγραφα μου κάποιον γέρον που κατοικούσε στην δδόν Έστραβάν. Ήταν ο τιμιώτερος άν-
θρωπος του κόσμου κι' ειχε ένα χαριτωμένο κορίτσι που τον βοηθούσε πολύ στή δουλειά του δέν άρραβος να καταλάβω δει δοδικ έμενα νόμος μου με την κόρη του, η παρνούσια μου της προκαλούσε κάποια ταραχή, την έβλεπα να κοκκινίζει και να χαιψλώνη με ντροπή τα μάτια της. Έπειδή ήταν άρεκτι ά-
μορφη κι' ειχε ένα γλυκό και τρυφερό βλέμμα, άρχισα σιγά σιγά κι' εγώ να νοιάζω μες τα στήθια μου μιά φλογερή άγάπη γι' αυτή. ud γρήγορα αυτή η άγάπη αβόουηκε γιατί μου φαι-
νότανε φοικη ή ιδέα να την κάνω έρωμένη μου. Της μιλούσα όμως πάντα με γλυκύτητα και της έδινά να καταλάβω πως δέν την έβρισκα καθόλου άποκροστική. Τά λόγια μου αυτά άνη-
ποσαν μες σε μιάν ευαίσθητη ψυχή τόσο ευαίσθητη μάλιστα που θ' ι τραυάζα χωρίς άλλο, αν μπορούσα να μιανέψω τι ά-
ποιέλευμα μπορούσαν ναχουν! Ίότερα από κίμποσον καιρό έκπνα ένα μικρό ταξίδι, έρωτεύθηκα με κάποια, άρραβωνιδ-
σπηκα και ξαναγύρισα στή Παρίσι να τελειώσω μερικές ύπο-
θέσεις μου

Τά ίδια πρωί του γυρισμού ειδα
το φτωχό μου αντίγραφο να μπα-
νη με κατεβασμένη μοτίρα μεσ'
την κίμαρή μου. Ειχε άδυνατίσει
πολύ και τά κατανάκκινα από τά
άδικρα μάτια του ήτανε βαθούλω
μένα.

—Κόριε—υσή ειπε—θα με συ-
χωρήσετε που ήρθα έτσι ξαφνικά...
μη βαστατε πάντα τόσο καλός... Ή
κόρη; ου πε... πεθαίνει!...

—'Αλήθεια! φώναξα με πε-
ρισσότερη ενόγεια παρά συγκί-
νηση.

—Βρίσκεται στή νοσοκομείο.
κόριε... κι' ήρθα να σās παρακα-
λέσω... να σās πώ...

Σταητήσαν άνασφοδίστατες κίμ-
ποσες σιγιμές. ud έπειτα, άβήνον-
τας κάθε πρόλογο, μου ειπε :

—'Η κόρη μου σās άναπαει!...
"Ήθελε να μύθη πριν πεθίνει άν
την άναπαίτε...

Και όίτως να μου δόση καιρό
να συνάλλω άπ' αυτή τή παρδέση
έξουολόγηση. Άρχισε να μου διη-
γείται μιάν ύπερονη. άβέλειωτη
και συγκινητική ιστορία άγάπης.
"Όταν έτελειωσε μου ειπε με ά-
κρησμένα μάτια :

«Θέλετε να την ιδήτε ; Θα γι-
νόταν τόσο εβτζυσμένη!... Άλίως
βδουδες ζωής είνε μένον άκόμα!»

Τρία τέταρτα όυγότερα βρισκό-
μουν κοντά στήν άρρωστη καπέ-
λα. Πόσο συγκινηθήκα οδ μ' ειδα!
Τά θέληγοτα κίμποσον θαντόν, άραίοσ δμως θαντόν, ήταν ά-
πλωμένο στή πρόσωπό της. Τά γαλανά της μάτια έλαμφαν
δταν μ' αντίκροσαν κι' ή μεγάλη χαρά της μου έφερε άδικρα
στή μύτια. Ειχε μιανέψει πως ά πατήρας της μου ειχε μιλήσει
για την άγάπη της και μου διηγήθηκε τό θλιβερό και γλυκό
της μυστηόσημα. τδ υθιατόσημα της μικρής άπομονητικής
κόρης που έλιπιε ν' άναπαθδ από τόν καλό της!

Έπι μιάν ώρα άλόκληρη τό ξανθό κεφάλι της καθώς είναν
γερούμε πνώ στή καθορό προσκεφάλι, τό άμορφα μάτια της
που με κοιτούσαν δλοένα. τδ λεπτό σόμα της, με κρατούσαν
σκληρό της. Στή τέλος με τρυμέντη φωνή με ρώτησε :

— Καί σείς μ' άγαπώσατε ποτέ ;...»

Τι να της έλεγα ; Άν της έλεγα την άλήθεια θα τή σκό-
τωνα, άν της έλεγο ψέματα θα τή έσώζα έστω και για λίγο.
'Ο οικτος μου ν' άδήςτικε και της ειπα :

— Ναι... ναι... κι' εγώ σās άγαπώ τόσο καιρό τώρα...

—'Αλήθεια; φώναζε εκείνη με λαχάρα.

Ειδα τή χαρά της, και χαρό που δε θα ξαναδω όμοια ποτέ
σ' αβτόν τόν κόσμο—τή χαρά τών άπελπισμένων. Κι' άν εκείνη
τί σιγιμή δέν την άναπόσα παθητική, ένοιωθα μες στήν ψυχή
μου κάτι που είναν έσως άνώτερο κι' από την άγάπη.

***

Δέν ξερω ποιό έννοηκτο την έκανε ν' άμφιβάλλη για τόν Ε-

ρωτά μου και την έκανε να με ρωτάει διαρκώς :

— Μα δέν θα παντρευτώμε ποτέ ;

Της άρχίζομουν, ότι θα παντρευόμαστε δταν γινόταν καλά
κι' εκείνη χαμογελούσε ευχαριστώντας τδ θεό.

Μιά μέρα, ή γλυκα της ήταν τόσο μεγάλη κι' ή συγκίνηση
μου τόσο βαθειά, ώστε άποφόισα τέλος να της δώσω την εβ-
τζία που μου ζήτούσε κι' ή όποια θα σούιχιζε δλλοίμονο,
τόσο λίγο οδ μένα, γιατί οι γιατροί την ειχαν καταδικάσει και
δδ θ' άργούσε να πεθάνη.

— Θα πώ να έτοιμάσω τις προσκλήσεις του γάμου μας ; της
ειπα ξαφνικά.

— Ω! να την βλέπατε τότε!

'Η χαρά της ήταν άμείρητη, τό πρόσωπό της φωτίστικεν
άπό μιά λάμψη σούρνια! Ένώ μ' έοριγγε πάνω σ' άδύνατα
στήθια της, ενώ γελούτες κι' έλλαγιε λέγοντας; τρυφερό λόγια
άγάπης, ένοιωσα πως έδινα ν' αβτό τ' άνθρώπινο πλάσμα μιάν
δλόκληρη ζωή εβτζίας!

Δέ θα σās πώ πόσο δυσκολεύτηκα να πώω τή συγκιάνθεση
του κηδόμενος μου γι' αβτό τό γάμο. "Όσο για την άρραβω-
νιστική μου, ήξερα πως ειχε καλή καρδιά και θα με συχω-
ρούσεν ύστερα για όλα. Ά αυτό τό δισόημα, εκτός από τις προ-
σκλήσεις, έκαμα όλες τις άναγκαίες προπαρασκευές ενός νουί-
μου γάμου.

Αυτή ζούσε σάν οδ όνειρο τις βδομάδες που άκλούθησαν.
'Ο θάνατος άργούσε ναρθη. Μιά θασμασθή ύμορφη τή σκεπάζε
οδ φαούτέφανος. Με άμυλωνε με τά κλάη της, με γέμιζε με
την τρυφερότητα που νοιάθουν οι μητέρες για τό ετοιμαδνετα
παιδί τους. Την ειχα μεταφέρει από τις πρώτες μέρες σ' εϊδικό
δύλαμο τού νοσοκομείου δπου την έβλεπαν οι καλύτεροι γιατροί
και μιά νοσοκόμα άρραβονούσε πάνω της νύχτα και μέρα. Έγώ
περιούσα κοντά της τόν περισσότερο καιρό και δε μπορούσα
ποτέ να χωρίσω έκείνο τό λατρεμένο βλέμμα που παρακολου-
θούσεν εβτζυσμένο κάθε μου κίνηση και λέξη. "Ω! τι δέξ-
χαστα βράδεια!

«Τι καλά που εινε, Θεέ μου!...
φιθύριζε δλοένα. Τί εβτζυσμένη
που είμαι!...»

Έτσι περνούσεν ο καιρός ώσπου
ήρθε κι' ή ποθητή μέρα του γάμου
μας. Ίότερα άπ' τόν πολιτικό γάμο
έοτποαν στή δωμάτιό της ένα πρό-
χειρο βωμό. Την έντισημα με τό
μεγάλο νυφικό της φόρεμα, τολί-
χηκε τή χόρη και την εβτζία της
κι' έλαμφε σδ δειλινό μαγνιτικης
μέρας. Έζπνον έίκουσ χρόνια οδ
μιάν ώρα. Τά μάτια της ήταν τόσο
άμορφα που τ' ωχρό της πρόσωπο
άπομονιόταν μπρός σ' αβτό.

Ένα άγιο γαμόγelo πλανιόταν στή
χείλη της. Τά μικρά της χέρια ήταν
αταρρωμένα, καθώς άποκογε τή
βαρειά φωνή του παπά και τις εκ-
κλησιαστικές ψαλμωδίες. Τά δά-
χτυλά μας ενώθηπκαν και μιά τρεμούλα πέρασε άπ
δλο τό σωμα της ενώ πρόσφερε τό μεγάλη ν'αη με
χαρούμένη φωνή. Ίότερα κλονιότικε, έχασε τή δύ-
ναμή της.

Τή μεταφέραμε σ' ένα ντιβάνι. Έκει άρχισε να
μου φιθύριζε γλυκά λόγια, να πρσμηλάει και να με
τραβεί κοντά στή σόμα της. Μα ή σκιά τού θά-
ντου άρχισε να κατεβαίνει γρήγορα και ν' άπλώνεται δλό-
γυρά μας. Τά μάγουλά της γίνπκαν μολυβένια και τό πρόσωπό
της κελιδνό, μα εκείνη δέν έβλεπε τό θάνατο που έρχόταν να
την πάρη κι' εξακολουσούσε γάνυι έρωτευμένη, εβτζυσμένη
και άπομονημένη μεσ' στή θεοί της όνειρο. Έγώ, φοβισμένος,
κρατούσα τό κεφάλι της τδ φώτινό με τό μεγάλο άκμα μάτια.
Τά μαλλιά της έλαμπαν μεσ' αβτόν τίς άσπρες δαντέλλες. Τό νυ-
φικό της φόρεμα, τή σκεπάζε οδ σόγνεφο διάχροντας τό θάνατο.

Κοντά στή βρόδι μου φιθύρισε :

— Μ' άγαπάς, Γιάκωβε ;... Μ' άγαπάς τή φτωχούλα ;... Θεέ μου!...
Θά ζήσομε πολλόν καιρό... δέ θέλω να πεθάνω... δέ θέλω πειδ
να πεθάνω...»

'Η φωνή της έρχόταν άπό τό βόθρο τού μυστηρίου οδ μακρι-
νός ήχος καρμπάνας πέρα στή θάλασσα, σάν στεναγμούσ τού θά-
ρους μεσ' στή δαρθρο. Τό μικρό κεφάλι της δέν έσάλεσε και
τό σωμα της ειχε παγώσει κει μεσ' στή δπόση σαβανό της.
Τό λίγο μου ξανάπε πάλι :

— Δέ θέλω να πεθάνω!
Ένα τελευταίο χαμόγelo άπλώθηκε στή πρόσωπό της, μου
έριχζε ένα στεγνό παθητικό βλέμμα που φανέρωνε δλη την ά-
μείρητη εβτζία της. 'Η καρδιά μου σφοσκωνε ξαφνικά κι' έ-
πειτα γαλήνευε. Έκείνη τή σιγιμή είναν τό κάθε τι που ειχε ή-
γαπίσει σ' αβτόν τόν κόσμο : δ πατήρας, ή μάνα, δ έρωσής...

Σέ λίγο φιθύρισε πάλι με μιá φωνή που μολίς άκούστικε :

Τη μεταφέραν άναίσθητη στή ντιβάνι...

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Toῦ DETLEY VON LILIENCRON

ΠΟΛΥ ΑΡΓΑ!

— Είμαστε παράξενοι οί άνθρωποι, άρχισε νά μās λέει ένα βρόδον σέ μιά συντροφιά στρατιωτιών ό λοχαγός Γκρίνσταϊν. Για νά τó καταλάβετε, οās διηγούμαι μονάχα ένα περιστατικό πού μου συνέβη τόν καιρό πύδμουνα σιόν πόλεμο.

Ήταν ή παραμονή μιάς μάχης. Τά μεσάνυχτα, ό γενικός διοικητής τού Σώματος άνεκοίνωσε στους όξίωματικούς πούχαν έρθει νά λάβουν διαταγές πού άφορούσαν τή μεγάλη μάχη πού έτοιμάσαμε για τήν Άλλη υεία. Μαζύ μ' ατόους τούς άξίωματικούς ήσυχα κι' έγώ, γιατί κι' έγώ ειχα έρθει νά λάβω διαταγές. Άφού μās άνεκοίνωσε ό γενικός διοικητής τού Σώματος τς διαταγές του, νηήσαμε νά φύνομε.

Ήτανε νύχτα άκόμα, ή ώρα τρείς, όταν ξεκινήσαμε από κει για νά πάμε σιόν καταστολιούς μας. Άν και ήταν άρκετά νωρίς άκόμα, έγώ ειχα πολύ όρμηό νά κάνω, κι' ήσυχα βιαστικός. Έπρεπε νά κάνω γρήγορα, γιατί ήθελα τρείς-τέσσερες ώρες για νά φτάσω σιόν καταστολιό, ότου ήταν ό στρατηγός μου, και νά τού μεταβιβάσω τς διαταγές πού μου ειχε δώσει γι' ατόν ό γενικός διοικητής τού σώματος.

Ήτανε χειμώνας. Ό σούρανός ήτανε ξάστερος, τó φεγγάρι έλαμπε και φώτιζε τούς κάμπους, φροσούσε όμως άέρας δυνατός κι' έκανε κρύο πολύ. Δέν ήσυχα μόνος μου, γιατί με συνόδευαν και δύο Ούζαδου. Κάναμε τάλογό μας νά τρέχουμε πολύ. Σέ ό όρμηό δέ μās έτυχε κανένα έμπόδιο, κι' έτσι φτάσαμε σιόν στρατιπέδο μας νωρίς, χωρίς καμιά καθυστέρηση, πρσιού άκόμα βγει ό ήλιος. Έγώ πήγα τότε ίνα σιόν στρατηγέιό, για νά βρω τó στρατηγό μου και νά τού άνακοίνωσω τς διαταγές πού τούχα φέρει. Τόν βρήκα σιόν κρεβάτι του. Ειχε ξαπλωθεί ντυμένος, κι' ειχε σκεπαστεί μονάχα με τó στρατιωτικό μανδύα του.

Άμα τού διάβασα τó έγγραφο πού τόν διέταζε νά προσέδω, ό στρατηγός μου με διέταξε νά πάω άμέσως σ' έναν ώριζονιό τοιμά τού στρατού και νά δώσω κάποια έπίείγονα παραγγελία. Καβάλλοσα λοιπόν πάλι τάλογό μου κι' έφωνα άμέσως.

Τήν ώρα πού βρυγα από κει, ό ήλιος ειχε βγει κι' ό καιρός ειχε άλλάξει έντελώς. Ειχε συννεφιάσει, κι' ό άέρας ειχε πέσει. Φιλονότανε πώς θάβρεχε, γιατί ή άτιμόσφαιρα ήτανε νοσηρή, βαρεία και μελαγχολική...

Ό έθρός δέν ειχε φανε πούθενά τελεσταία. Ειχε ήσυχάσει, ειχε μάλισα και άπομακρυνθεί λίγο. Σ' όλο τó μέτωπο έπικρατούσε από μέρες ήρεμία. Τό πρσί όμως έπεινα ειχαν άρχισει ν' άκούγονται κάπου κάπου μερικές μακρονές κανονίες.

Ό όρμός πούχα πάρει για νά πάω εκεί πού μ' έστειλε ό στρατηγός μου, πού δέν τόν ήξερα γιατί δέν ειχ' ξαναπεί ποτέ από κει, πρυνόσε από μιά μικρή και στενή κοιλάδα. Άμα μπήκα σ' ατέην τήν κοιλάδα, ειδα πώς περνούσε από κει μέσα ένα μικρό ποταμάκι, πού τó νερό του ήτανε άόδευτα, βρώμικα και λαοπερά κι' ειχαν ένα χρώμα κιτρινοπρόινο. Στó βρόθος διέκρινα κι' ένα μικρό ξύλινο γεφύρακι πού ένωε τς δύο όχθες τού μικρού ποταμού, και ειδα πώς από τó γεφύρι αυτό περνούσε ό όρμος μου.

Άξαφνα, σιόθηκα. Κάτι ειχα δει εκεί κάτω, πέρα, κοντά σιόν ξύλινο γεφύρακι. Τι ήτανε; Ήσυχα μακρú άκόμα, και δέν μπορούσα νά διακρίνω. Προχώρησα λίγο, μα σιόθηκα πάλι. Ένας στρατιώτης ήτανε ξαπλωμένος πρσιούμια, πρσιούτá άκριβώς σιόν γεφύρακι. Μή πού ειχε σιόσει ό έθρός καμιά ένέδρα; Προχώρησα λίγο άκόμα, και τότε ειδα πώς δέν ήπρηζε φόθος, γιατί ό στρατιώτης ατός ήτανε πληγωμένος, πιθανώτερα όμως μου φάνηκε νάτανε σκοτωμένος...

Κατάλαβα άμέσως, από τή σιολή του, πώς ήτανε Γάλλος, στρατιώτης τού έθρού. Ειχε πέσει άκριβώς πρσιούτá σιόν γεφύρακι, και μού κλεινε τó όρμού. Ήτανε πεσμένος πρσιούμια, και τó πρσιούπó του άκουμπόσε σιόν χρώμα. Γι' ατό νόμια πώς ήτανε σκοτωμένος. Τά χείρα του και τά πιάτα του ήτανε τεντωμένα κατá έξω, κι' άνοιγμένα σάν τά φτερά τού άνεμού-

— Σ' αγαπώ... θά ζήσουμε σιόν... έξοχή... οί μενεξέδες... Μά δέν τελείωσε τή φρόση της κι' έκλεισε για πάντα τά μάτια της κ' έγειρε τó κεφάλι. Διήρηκε πρδς τήν αιώνια χαρά. Όταν πέθανε, ει'ανε βρόδον και τó σκοτάδι ειχε άλλωθεί. Άμιλλήτος κοιτούσα τήν άγυμνή μου με τó νυρικό φάσμα της. Ή μελαγχολία μου ήταν μεγάλη και γλυκειά κι' ήξερα πώς θά με συχωρούσαν όλοι πού γέλασα έτσι τή φραχή έρωτημένη για νά τή κάνω νά βρη τήν Έστραχία μέσα σιόν ίδιο θάνατο... Μετάφρασις Γεωργ. Κοτς.

μουλου, και τάμπέχονό του ήτανε όλο αίματα. Θάτανε ώρες, μέρες ίσως, σιόν μέρος εκείνο και σ' ατέην τήν κατόσταση, γιατί τó αίμα πούχε βάψει τάμπέχονό του ειχε ξεραθεί...

Δέν ήταν όμως νεκρός! Άμα τόν πλοσίασα, με κατάλαβε... Και τόν ειδα άξαφνα νά σπώνη τó χέρι του, καταβάλλοντας όμως μεγάλη προσάθεια... Ατότ ή σιγιμή, ένα κοράκι πούχε καθίσει σιόν μικρού γεφυριού τά κάγκελα, σπκάθηνε σιόν άέρα και φτερούγιε μακρú... Κι' ό βρειάι πληγωμένος στρατιώτης άφισε πάλι τó χέρι του νά πέση σιόν χάμα...

Νερό, νερό! ψιθύρισε, και δέ μίλησε πεία. Σκέφτηκα άμέσως πώς ειχα καθήκον νά τού δώσω νά πιή... Ήξερα καλά τι μαρτύριο εινε για τούς πληγωμένους ή δίψα. Άποφάσισα νά κατεβώ άπ' τάλογό μου και νά τού δώσω νά πιή άπ' τó παγοτιρί μου. Ή καρδιά μου τόν λυπήθηκε και θέλησα νά τού κάμω τήν κυλοσύνη. Άλλά τή σιγιμή πού πάτησα τó πόδι μου χάμω, τó μετάνοιωσα...

Σκέφτηκα πώς ή διαταγή πού μούχε δώσει ό στρατηγός μου έπρεπε νά μεταβιασθί σιόν πρδς όν όρον σου τó δυνατόν γρηγορώτερα, γιατί ήτανε πολύ σπουδαία και πολύ έπίείγονα. Δέν μου έπετρέπετο νά χασομερήσω, για νά περιποιηθώ ένα Γάλλο τραυματία... Ατότός ήταν ένας μονάχα, ενώ οί άλλοι, πού ή ζωή τους έξηρατό από τήν έγκαιρο μεταβίαση τής διαταγής τού στρατηγού, ήταν χιλιάδες. Δέν έπρεπε λοιπόν νά χδσω δευτερόλεπτο. Άρκετά ειχα χασομερήσει ήδη... Έπρεπε νά πρξω άμέσως τó γεφύρι και νά φύγω... Και, άν κι' ατότ ή σιγιμή αισθάνθηκα κάτι νά μου ληπ μέσα μου νά μη τó κάνω ατό, έφωνα... Ό φτωχός Γάλλος δέ μίλησε. Κι' ή σιωπή του ατότ —παράξενο πρσίμα—, με πείραζε πολύ, με πείραζε σιόν καρδιά... Θά προτιμούσα χίλις φορές νά με καταρίωνε, νά μ' έλεγε άσπλαχνο, κακό... Μά δέν έμίλησε...

Πήγα λοιπόν, έκανα τή δουλειά μου και νήσασα νά γυρσιω πίσω. Όταν έφτιισα πάλι σιόν κοιλάδα και πέρασα τó γεφύρακι, ειδα, σιόν ίδια άκριβώς θέση και σιόν ίδια σιόση, τó Γάλλο τραυματία. Δέ βιαζόμουνα τώρα, και, με μιά κρηφή χαρά, κατέβηκα άπ' τάλογό μου με τó σκοπό νά τού δώσω κάτι νά πιή... Άνοιξα τó παγοτιρί μου, έκοψα από πάνω του, και τόν άνασώωσα λίγο, για νά τού δώσω νά πιή...

Άλλοίμονο! Ειχα έρθει πολύ άργά...

Τά μάτια τού φτωχού Γάλλου ήταν άνοιχτά, μα τó βλέμμα του ήτανε θολό και άλανές. Ειχε ζεφυρήσει...

Θά ειχε πεθάνει φαίνεται από τήν αιμορραγία, γιατί τó χρώμα, σιόν μέρος ότου ειχε πέσει ό Γάλλος στρατιώτης, ήτανε ποτισμένο με άψθονο αίμα...

Αί, λοιπόν, φίλοι μου. Έχω λάβει μέρος σ' όλους τούς τελεσταίους πολέμους και σ' όλες σχεδόν τς μάχες... Έχω όρδους και σ' έφρόδους έκ τού σιούτáδην... Έχω σκιτάζει άλλεπτα... Και ποτέ μου δέ λυπήθηκα έναν έθρό... Και όμως, ατός ό Γάλλος πού μου ζήτησε τήν τελεσταία τού ώρα νά τού δώσω λίγο νερό νά πιή και πού έγώ δέν τού δώσω, δέ μού φέβει ποτέ άπ' τó μαυλό... Πάνε δεκατρία-δεκατέσσερα χρονια από τότε πού μου συνέβη ατότ τó όλωσδιόλου άόημαντο περιστατικό πού οās διηγήθηκα, κι' άκόμα νομίζω πώς τόν βλέπω πρσιούτá μου τόν έτοιμοθάνατο τραυματία. Κι' ισιόθάνομαι νά με τύπη ή συνείδησίς μου... Όσο ζω, θά τόν θυμάμαι... Δέν είμαστε παράξενοι οί άνθρωποι, φίλοι μου;

(Άπ' τó Γερμανικό) Διασκευή Σταθ.

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑ!

Ή λαίδη Έβελιν Στρεφχόου ήταν έξαιρετικά φιλόνηρωπη γυναίκα.

Όταν έμαθε πώς σιόν Σουδάν οί μαύροι έπαίθναν κατá χιλιάδες, από τήν περιέργη για κείνη τήν έποχή (1870) άσθένεια τού ύπνου, έζητησε από τόν βασιλέα Έδουάρδο τήν άδεια νά στείλει εις τούς έυνοπαθείς 3000 Έπληνητήρια.

Και τάστειλε ή άσέδοφρη!

Ό Ιστορικός

Ό λοχαγός Γκρίνσταϊν άρχισε νά μās λέει...